

Jednoduchý zákrok zvaný Artroskopie

Autor: Qark

Datum: 19. 12. 2004 14:45

URL: <http://www.qark.net/clanek/jednoduchy-zakrok-zvany-artroskopie>

V květnu jsem na jedné akci sledoval skupinku lidí přetahujících se o provaz. Jedna polovina byla viditelně početně slabší, tak jsem se zvedl a pomohl jim. Vyhráli jsme. Druhý den jsem poprvé uslyšel značné lupání v kolenu. Bolest žádná, jen slyšitelné a nepříjemné lupání. Po té, co jsem obešel pár doktorů a skončil na ortopedii, diagnóza zněla: poškozený meniskus. Na mou otázku "Kdy se to vyléčí?" mi doktor s úsměvem řekl, že se občas stane, že se to vyléčí, ale jinak se doporučuje Artroskopie. Lekl jsem se.. Operace! Ne, nikdy. Raději budu nohu šetřit, snad se to spraví samo.

Doktor se usmíval. Za pár měsíců jsem zjistil proč.. Nespravilo se to. Naopak. Když mě uviděl znovu, už se neusmíval.. smál se. Poslal mě rovnou do nemocnice do Bohunic, resp. objednal mě a já na prohlídku čekal až do září. Za tu dobu jsem se už naučil chodit s minimálním ohýbáním nohy, jezdit jsem na kole abych pravou nohu procvičil a nosit stahovací návlek na koleno.

Doktor v Bohunicích byl vážně sympaťák. Položil mě na lehátko a lehce zatlačil jedním prstem na koleno. Pak se podíval do mé bolesti zkrivené tváře a pronesl: Meniskus, artroskopie. Položil přede mě kalendář a dal mi vybrat z termínu operace. Já si vybral 5. prosince, protože učím na VŠ a chtěl jsem studenty dovést až k zápočtu.

5. prosinec byla neděle. Kolem druhé hodiny jsem se hlásil v Bohunicích v osmém patře. Sestřička si ode mne vzala nejruznější předoperační vyšetření a dala mi podepsat prohlášení, že nemám alergie a podobné věci. Potom mi vytvořila cedulku s příjmením (Napsala tam Přecechtěl, přestože se jmenuji Přecechtěl) do ruky mi vložila čípek a dovedla mě na pokoj.

Spoluležící byli dva mladí kluci a hned mě barvitě seznámili s chodem nemocnice i s tím která sestřička je nejhezčí.

Neděle proběhla v klidu. Od příchodu jsem nejedl a od dvou od noci jsem nepil. Ráno mi oholili koleno, takže moje chlupaté nohy vypadaly desně směšně. Z dálky to vypadalo jakobych měl chlupaté kraťase a podkolenky.

Kolem desáté ranní přišla sestřička a se slovy "Nezatínejte svaly na noze" vzala tlustou jehlu a vnořila mi ji do stehna. Měla to být injekce na uklidnění před operací, teda byly to injekce dvě. Potom jsem dostal "anděla" a další dvě sestřičky mě odvezly na operační sál. Tam jsem se zase svlíkl a nahej si lehl na stůl, přikryli mě zeleným plátnem a nad pusou mi dali dýchací přístroj. Pamatuji si jak mi někdo řekl "dýchejte, to je kyslík" a po hodině a půl jsem se s kapačkou v ruce probudil na JIP.

No po pravdě mě probudila nějaká paní, která mi lomcovala postelí a volala na mě "Doktore, doktore!". Na to jsem chtěl odpovědět něco vtipného, ale jazyk mi nesloužil. Kompletně jsem se probudil asi za další dvě minuty a bavil se děním kolem. Ta stará paní totiž běhala po místnosti, rozlívala na zem čaj a kopala do sestřiček se slovy "Já vím že tě nepřeperu, ale aspoň to zkusím". Pravděpodobně jí nesedla narkóza. Jakmile ji trochu uklidnili, tak mi sestřička píchla do kapačky něco proti bolesti a odvezla mě zpátky do nemocničního pokoje, kde mi podložila nohu. Asi kvůli drénu.

K posteli jsem dostal bažanta, do kterého jsem se musel do večera vymočít. Né že by se mi nechtělo, ale močit v sedě skoro nejde. Chlapi jsou zvyklí u močení stát a ne sedět na posteli, navíc když jsou kolem další pacienti. Po chvíli se mi to podařilo (a do rána jsem se to naučil).

Vynikající byl fakt, že mě koleno nebolelo a nepotřeboval jsem nic proti bolesti. Horší bylo, že mě kolem půlnoci překvapil průjem a já musel volat sestřičku aby mi řekla jestli můžu s berlemi na záchod. Došla na poslední chvíli a povolila to ... jinak nevím co bych dělal. Popadl jsem berle, láhev od drénu hodil do zubů a rychlostí blesku jsem se odebral na záchod. Dodnes nechápu jak jsem takovou rychlost mohl vyvinout, protože další dny mi stejná cesta (asi 2 metry) trvala přes minutu.

Budíček byl v šest, jako každé ráno. Pro mě, jako pro nočního člověka, který denně spí do oběda to byla tragédie. V sedm proběhla vizita, lékaři mé dva kolegy poslali domů. Ti mi ještě před vytouženým odchodem kladli na srdce abych se nohu pokoušel natáhnout, což naprosto nešlo. Jeden z nich si neodpustil poznámku, že až přijde rehabilitační sestra, tak ji natáhnou jako nic. Tomu jsem však nevěřil. S klukama jsem se rozloučil kolem desáté a než mě převezli do jiného pokoje, abych tady nebyl sám, tak přišla pěkná rehabilitační sestra. Mluvila příjemným hlasem, byla velmi hodná a během deseti sekund jsem natáhl nohu jako pravítko, dodnes to nechápu. Nechápu jak mě mohla přinutit k takovým výkonům.

Převezli mě na jiný pokoj, kde leželi dva starší pánové. Jeden doktor z vězeňské nemocnice a druhý "Stréc z Hodonína" - báječný, vtipný a povídavý člověk. Oba byli vynikající společníci, možná že i lepší, než ti dva mladí kluci. S nima jsem strávil další den, potom je taky pustili domů. Mně na vizitě doktor vytáhl drén z nohy - neskutečně hnusný pocit, po kterém jsem ležel asi dvě minuty na posteli neschopný promluvit. Za chvíli přišla rehabilitační sestra a donutila mě nohu nejen narovnat, zvedat, ale i ohnout to pravého úhlu. Nutno říct, že bez hadičky v koleně to šlo mnohem lépe.

Dnes jsem už doma a chodím o berlích. Snad to bude brzo jako dřív, protože s berlemi se do hospody chodit nedá.